
nakladatelství
■ garamond

www.e-garamond.cz

e-mail:

garamond@e-garamond.cz
nela.knapova@e-garamond.cz

Distribuce: Kosmas, Euromedia Group, Pemic

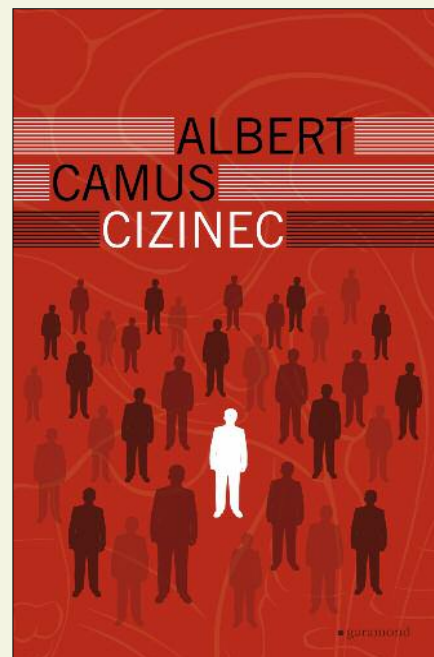
Albert Camus

Cizinec

Jeden z nejproslulejších románů 20. století, jímž se Albert Camus stal duchovním otcem celé jedné poválečné generace, byl bezprostředně po svém vydání v r. 1942 označen vichistickou kritikou jako „ochablost ducha“ a „degenerace lidství“. Ve skutečnosti je příběh Meursaulta, náhodného vraha odsouzeného k smrti, protože odmítá přijmout roli ve společenských hrách, působivou oslavou člověka, a to člověka revoltujícího. Podle vlastní Camusovy interpretace „cizinec“ až do konce odmítá lhát a bez jediného náznaku hrdinského chování souhlasí s tím, že zemře pro pravdu, aniž by ji „těm druhým“ vnucoval.

„Dobrá, tedy zemřu.“ Dřív než ostatní, samozřejmě. Ale každý přece ví, že život za tu námahu nestojí. V podstatě mi bylo naprosto jasné, že je celkem jedno, zemřeme-li ve třiceti nebo v sedmdesáti, poněvadž samozřejmě tak jako tak budou žít ostatní muži a ostatní ženy dál, a celé tisíciletí se na tom nic nezmění. Tohle tedy bylo nad slunce jasnější. Pokaždé bych umíral zas jen já, teď jako za dvacet let. V tomto bodě mých úvah mi trochu vadilo, že při pomýšlení na dvacet let života před sebou mnou projelo strašné šubnutí...

(Albert Camus: Cizinec)

Z francouzštiny přeložil Miloslav Žilina

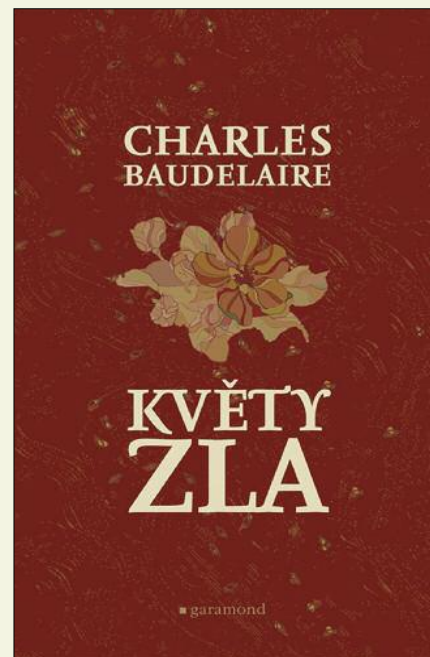
Dotisk prvního vydání
Váz., 152 str.
248,-
Vychází v lednu

Charles Baudelaire

Květy zla

Květy zla byly ve své době skandálním dílem, které kvůli často nemravnému a pohoršujícímu obsahu dostalo svého autora až před soud. Baudelaire zde vyjadřuje své zklamání ze světa rozehráváním temných tónů lidské duše a odhalováním věcí, od kterých se lidé raději odvracejí. Představuje i svou poetiku, která upřednostňuje dokonalou, hladkou a odtažitou krásu před přirozeností, jež ve francouzské dekadentní a symbolistické literatuře rezonovala ještě dlouhá desetiletí. Dílo neskutečně náročné po obsahové i formální stránce se stalo těžkým oříškem pro řadu českých překladatelů, zde jej po dlouhé době, kdy sbírka byla dostupná pouze jako neúplný výběr v překladu Vítězslava Nezvala, přinášíme v kompletním převodu Svatopluka Kadlece.

Charles Baudelaire (1821–1867), francouzský „prokletý“ básník, esejista a překladatel, Objevoval ponuré, často až brutální stránky života, vyznačoval se originální básnickou obrazností. Těžiště jeho básnického díla spočívá ve sbírkách *Květy zla* a *Malé básně v próze*, v nichž formuloval estetiku moderního lyrismu. Byl ovlivněn americkým spisovatelem Edgarem Allanem Poem, jehož dílo překládal a uvedl do evropského prostředí.

Z francouzštiny přeložil Svatopluk Kadlec

Dotisk prvního vydání
Brož., 280 stran
260,-
Vychází v lednu

Eric-Emmanuel Schmitt

***Oskar a růžová paní,
Noemovo dítě,
Pan Ibrahim a květy Koránu***

V souboru tří dojemných příběhů autor formou jednoduchého, dětského vyprávění vykresluje paralely i kontrasty mezi náboženskými systémy (křesťanstvím, judaismem, islámem) a dokazuje, že vždy by měla rozhodovat v první řadě lidskost. V příběhu *Oskar a růžová paní* vede umírající desetiletý Oskar kouzelný dialog se svou ošetrovatelkou o hodnotách lidského života a rozhodne se napsat Bohu. V části *Pan Ibrahim a květy Koránu* se ujímá osiřelého židovského chlapce starý muslim z jeho ulice a podnikne s ním cestu do své rodné země. V *Noemově dítěti* je hrdinou příběhu malý Josef, kterého společně s dalšími židovskými dětmi za války ukrývá katolický kněz. Zatímco děti musí chodit na mši do kostela, otec Pemza se učí hebrejsky a sbírá předměty patřící do dědictví národa, který stál před vyhlazením.

Eric-Emmanuel Schmitt (nar. 1960 v Belgii) je v současné době jedním z nepřekladanějších francouzsky píšících autorů. Po studiích filozofie zakončených doktorátem vyučoval počátkem 90. let filozofii i na univerzitě v Chambéry, ale po velkém úspěchu svých divadelních her se začal věnovat pouze psaní. V současné době žije v Bruselu. Je autorem dvou desítek divadelních her a mnoha novel a románů. V Garamondu již vyšel jeho zajímavě pojatý výklad Ježíšovy smrti v románu *Evangelium podle Piláta* (1998, česky 2005). V několika divadelních nastudováních byl v České republice uveden příběh *Oskar a růžová paní*, který čtenář najde v tomto souboru, jenž se stal zároveň prvním Schmittovým bestsellerem.

Z francouzštiny přeložily Denisa Kerschová-Brousseau
a Zdenka Kovářová

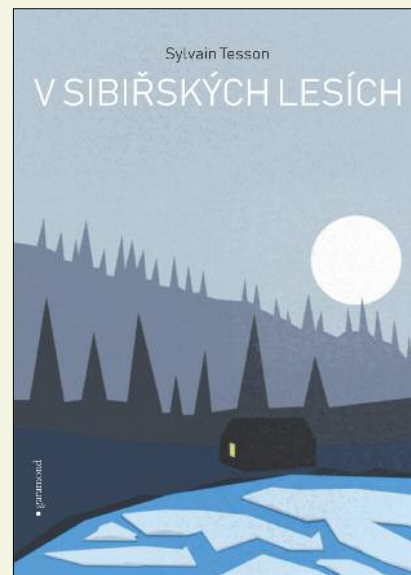
Váz., 256 stran
290,-
Vychází v březnu

Sylvain Tesson *V sibiřských lesích*

Francouzský spisovatel Sylvain Tesson (*1972) se na půl roku uchýlil na samotu ruské Sibiře a tam, v zimě klešající až k minus třiceti stupňům Celsia, v tichu přerušovaném pouze praskajícím ledem Bajkalu a ve společnosti literárních klasiků a vodky rozjímá nad svým životem, moderní lidskou společností a naší společnou budoucností. Poutavé vyprávění čtenáře vytrhne z každodenního shonu moderní civilizace, přenesení do klidu drsné Sibiře a donutí přemýšlet.

„Poměrně brzy jsem si uvědomil, že změnit svět jaksi nebude v mých silách. Slíbil jsem si tedy, že se na nějaký čas uchýlím o samotě do chaty. V sibiřských lesích. Daleko od všeho, na břehu Bajkalského jezera, jsem si obstaral dřevěnou izbu. Tam, pět dní chůze k nejbližší vesnici, jsem se ztracen v nezměrné přírodě snažil být šest měsíců šťastný. Myslím, že jsem to dokázal. K životu stačí dva psi, kamna na dřevo a okno s výhledem na jezero. Co když svoboda spočívá v panství nad časem? Co když se štěstí zakládá na možnosti být sám, mít svůj prostor a ticho – na všem, co se budoucím generacím nebude dostávat? Dokud budou stát chaty v hloubi lesů, nic nebude dočista ztraceno.“

Sylvain Tesson (1972), francouzský spisovatel, cestovatel a dobrodruh. Po studiích geopolitiky cestoval a o svých cestách psal knihy, z nichž některé byly zfilmovány (*Sám, 180 dní u Bajkalu* natočený podle jeho knihy *V sibiřských lesích*). Na motorce přešel Island, s kamarádem objeli zeměkouli na kole, podnikl pětiměsíční přechod přes Himaláje z Bhútánu do Tádžikistánu, v roce 2003 prošel cestu popsanou Slawomirem Rawiczem, který prchal z gulagu u Jakutska do Kalkaty v Indii, aby se přesvědčil, zda je to možné. Až na popsanych 10 dnů bez vody v poušti Gobi se utvrdil v tom, že to možné je.

Z francouzštiny přeložil Tomáš Havel

Váz., 216 stran
260,-
Vychází v dubnu

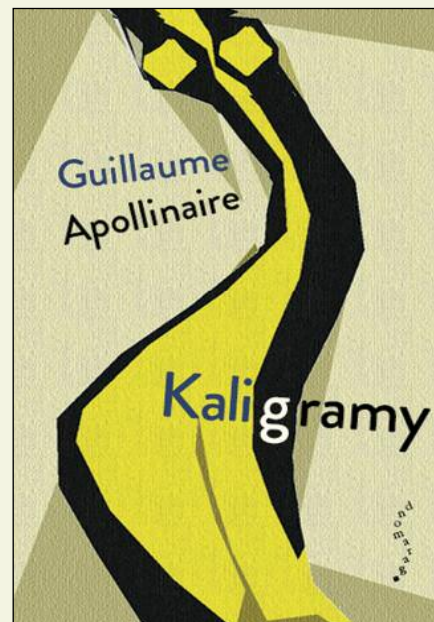
Guillaume Apollinaire

Kaligramy

Apollinairovy *Kaligramy* jsou obrazové básně, verše zapsané do obrazů, které mají znázorňovat. Mnoho básní by bez výtvarného uspořádání bylo pro čtenáře nepochopitelných. K tomuto ojedinělému pokusu o zapsání poezie vedlo Apollinaira jeho kubistické a futurologické přesvědčení, které hlásal v předválečné Paříži v kruhu umělců, i jeho úzké přátelství s Pablem Picassem. Apollinairova hra s překvapivými obrazy a souvislostmi v mnohém ovlivnila poezii 20. století.

Poprvé vyšly *Kaligramy* až po Apollinairově smrti v roce 1918 a obsahují 80 básní, rozdělených do 6 oddílů. Přestože ovlivnily mnoho českých básníků, nebyly *Kaligramy* nikdy přeloženy do češtiny v původním grafickém zobrazení celé. Existuje pár básní přepsaných do obrazů zejména od Jiřího Konůpka, ale nikdo se nepokusil o obtížné převedení překladu do obrazců u celé sbírky. Autorem prvního českého překladu *Kaligramů* je básník, překladatel a pedagog Petr Šrůta.

Guillaume Apollinaire (1880–1918), francouzský básník polského původu byl jedním ze zakladatelů moderní poezie 20. století. Jeho básnické sbírky *Pásmo* a *Alkoholy* ovlivnily řadu českých básníků od Čapka po Nezvala. V zákopech první světové války byl raněn do hlavy a krátce po jejím skončení zemřel na epidemii španělské chřipky.

ř
u
o
k
á
p
u
o
t
s
ž
j
ě
n
DOUTNÍK Z

Z francouzštiny přeložil Petr Šrůta
Doslov Jiří Pelán

Váz., 120 stran
240,-
Vychází v listopadu

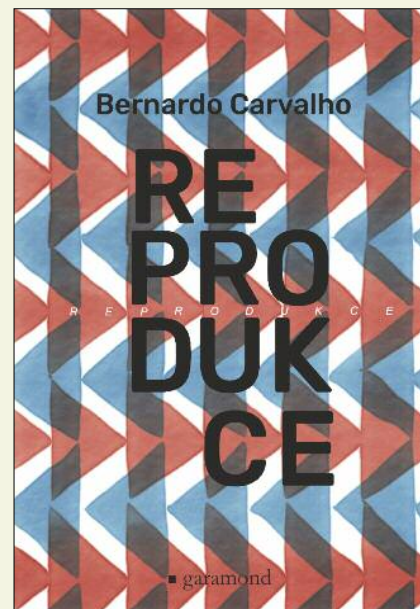
Bernardo Carvalho

Reprodukcce

Román jednoho z nejosobitějších brazilských romanopisců současnosti začíná velkým nedorozuměním, které způsobí, že se muž nazývaný „student čínštiny“ ocitne v policejní cele, místo toho, aby odletěl na plánovanou cestu do Číny. Student je typickým představitelem současné informační společnosti: vděčný čtenář internetových zpráv a blogů, který si sám o sobě myslí, že má díky internetu encyklopedické znalosti a na všechno názor. Přitom jen přejímá myšlenky, kterým vůbec nerozumí. Žije mezi realitou a virtuálním světem v jakémsi paranoidním prostoru s pocitem ohrožení a potřebou se bránit.

Ovšem i nedorozumění je formou komunikace. Každá z postav má svoji verzi skutečnosti a ve chvílích, kdy se jejich pohled na věc střetne, nabývá román na hloubce, ale také jiskří velmi osobitým až drsným humorem. Například z výslechu studenta je slyšet vždy pouze jedna strana dialogu. V knize dochází k celé řadě reprodukcí v různých významech tohoto slova – lidé reprodukují cizí myšlenky, reprodukce uměleckých děl nahrazují originály, zatímco někteří zoufale usilují o reprodukci umělu, jiní se reprodukovat odmítají, a ač se to na první pohled nezdá, originality kolem nás ubývá.

Bernardo Carvalho (1960), brazilský spisovatel a překladatel, působil také jako dopisovatel deníku *Folha de S. Paulo* z New Yorku a Paříže. Za své romány *Mongólia* (2003), *O Sol se Põe em São Paulo* (2007), *O Filho da Mãe* (2009) a *Reprodução* (2013) získal v Brazílii řadu ocenění. Jeho knihy byly přeloženy do více než desítky jazyků.

Z portugalštiny přeložila Lada Weissová

Váz., 200 stran
250,-

Vychází v dubnu

Rodrigo Fresán

Argentina! Argentina!

Prvotina uznávaného argentinského autora stojí na pomezí povídek a románu. Jednotlivé kapitoly sice spojují některé postavy, situace a motivy, ovšem čtenář často nepozná, která postava je fiktivní a která reálná, do kterého z těchto světů jednotlivé osoby patří a jak spolu souvisí. A tak se například osamělí gaučové prohánějí argentinskou pampou, kuchařský učeň chystá pomstu v luxusní restauraci, hrdina ztraceného románu srazí ve spěchu J. L. Borgese a partyzán na útěku si vychutnává pařížský croissant. Příběhů je ještě mnoho a stejně tak rozmanitá je podoba vyprávění.

Roztříštěnost románu souvisí se skrytými úvahami o roli spisovatele a jeho vztahu ke skutečnosti, o paměti a historii a zejména o autorově vlasti v 70. a 80. letech 20. století.

„Svět byl jiný. Pamatuji si, vážení posluchači, poslední roky druhého tisíciletí. Časy, kdy se mohlo stát cokoli, děsivé věci. Časy, kdy se nedaly koupit noviny na příští týden tak snadno jako dnes. Časy, kdy bylo vše nepředvídatelné. Spisovatel měl tehdy tvrdou konkurenci. Soupeřil se skutečností, s hroznými úklady každodenního života. A naše problémy samozřejmě nikoho moc nezajímaly.“

Rodrigo Fresán (1963), argentinský spisovatel, novinář a překladatel, žijící od roku 1999 v Barceloně, je autorem desítky knižních titulů, v nichž jsou znát vlivy pop-kultury, anglofonní literatury a science-fiction. Za román *La parte inventada* (Vymyšlená část, 2014) získal ve Francii cenu Roger Callois a ve Spojených státech Best Translated Book Award. Mezi jeho přítele a podporovatele patřil významný chilský spisovatel Roberto Bolaño.

Ze španělštiny přeložila Anna Melicharová

Váz., 248 stran
280,-

Vychází v květnu

Jindřich Flusser

Život na úvěr

Autobiografie Jindřicha Flussera líčí nejen drastické poměry a mezilidské vztahy v nacistických koncentračních táborech, v nichž měl budoucí lékař několikrát doslova „štěstí v neštěstí“, ale uvádí také své četné úvahy o životě, osudu a „lidství“.

Vyprávění začíná transportem z Terezína na jaře 1944, odkud autor odjel spolu s rodiči a manželkou do „rodinného“ tábora v Osvětimi. Kniha končí osvobozením tábora Buchenwald, ve kterém se Flusser setkal s Antonínem Kalinou, významným zachráncem židovských dětí.

Autor knihu sepsal po válce ve třetí osobě, kdy pro něj ještě byly vzpomínky příliš bolestivé, a až později se rozhodl převést text do ich-formy.

„Nevím ještě... že to tak bývá, že za svobodu se platí životem, že levněji není k máni. Nevím... že jiní zaplatili i za mě... že žiju na dluh, na úvěr. Budu mít kdy ho splatit a budu vědět jak?“

Jindřich Flusser (1917–1994). Maturoval na německém reálném gymnáziu v Praze, pak začal studovat medicínu na Univerzitě Karlově. Po uzavření vysokých škol (1939) pracoval mimo jiné jako pedikér, později vyučoval v kroužcích pro židovské děti. Od prosince 1941 vězněn v Terezíně, od května 1944 v Osvětimi, konce války se dočkal v Buchenwaldu, kde pomáhal se záchranou zhruba tisícovky vězňů chlanců. Po válce pracoval jako lékař, a překládal německou poezii (H. Heineho, E. Kästnera, R. M. Rilkeho).

Váz., 240 stran
280,-
Vychází v únoru

Eškol Nevo

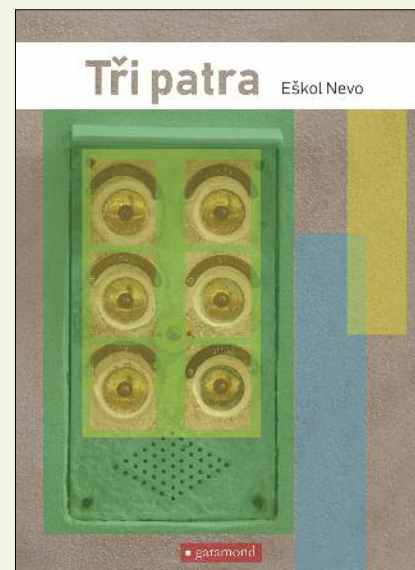
Tři patra

Přední izraelský spisovatel Eškol Nevo líčí v poutavém románu tři lidské příběhy. Děj se odehrává v současném Izraeli, ale témata, která v něm Nevo přináší, jsou obecně lidská a blízká čtenářům napříč kontinenty. Román je rozdělen do tří částí (pojmenovaných podle pater, v nichž hlavní hrdinové bydlí) a líčí tři příběhy obyvatel jednoho domu stojícího v poklidné předměstské čtvrti Tel Avivu, zabydlené vesměs střední vrstvou.

Hrdinové, které si Nevo zvolil, se od sebe velice liší (hyperprotektivní otec malých dětí, čerstvě ovdovělá soudkyně na penzi, mladá maminka, které mateřské povinnosti přerůstají přes hlavu) a autor si pro každého z nich zvolil jinou formu vyprávění.

Ve všech třech případech Nevo zkoumá, co se stane, když je „spořádaný“ člověk žijící celkem všední život vystaven nějaké mimořádné události. Jak hluboce to otřese jeho světem a zavedenými pořádky, které v něm panují? Jsou rozhodnutí hrdinů a jejich důsledky už nezvratné, nebo vždy existuje cesta zpátky? A chtějí se hrdinové tou cestou vůbec vydat?

Eškol Nevo (1971) je skvělý vypravěč a dovede psát velmi citově, ne však líbivě. Má výborný cit pro jazyk a umí velice dobře jazykově charakterizovat a odlišit hlavní hrdiny a vylíčit je živě a uvěřitelně. To vše, spolu s neotřelými zápletkami z něj právem činí jednu z předních osobností současné izraelské literární scény. V Izraeli se stal román *Tři patra* brzy bestsellerem a patří k tomu nejlepšímu, co Nevo napsal. Román byl přeložen (nebo se v současné chvíli překládá) do více než 10 jazyků a letos by se měl dočkat i filmové adaptace.

Z hebrejštiny přeložila Lenka Bukovská

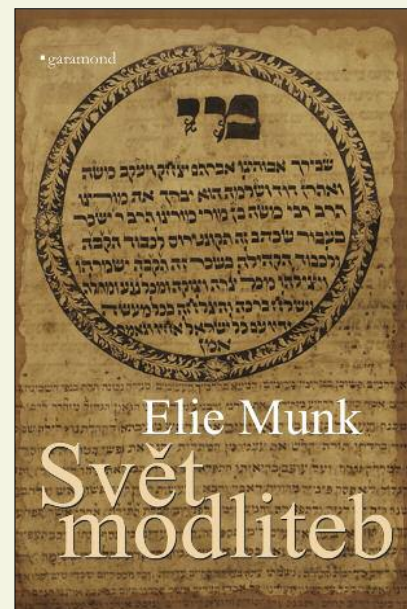
Váz., 240 stran
280,-
Vychází v září

Elie Munk

Svět modliteb

Kniha *Svět modliteb* rabína Elieho Munka je do dnešní doby považována za nejlepší komentář siduru, který byl napsán v jiném jazyce než hebrejštině. Zároveň hluboce náboženský a filosofický komentář k denním i svátečním modlitbám pomáhá k porozumění a plnému pochopení textu modliteb. Součástí knihy a Munkových komentářů jsou i části siduru, které uvádíme poprvé knižně v překladu rabína Karola Sidona. Kniha je rozdělena do dvou částí, na Denní a Sváteční modlitby, a obsahuje kromě velkých částí samotného siduru i komentáře k jednotlivým výrazům v modlitbách, uváděným v textu v hebrejštině.

Elie Munk (1900–1981), francouzský ortodoxní rabín německého původu, se narodil v Paříži v rodině rabínů. Vystudoval filosofii na berlínské univerzitě a ve svých 28 letech dokončil své nejvýznamnější dílo *Svět modliteb*. Před válkou odešel do Paříže, kde se stal rabínem synagogy v rue Cadet. Poté uprchl do Švýcarska, ale po válce se vrátil zpět do synagogy v rue Cadet. V roce 1973 se přestěhoval za svojí rodinou do Spojených států, kde také zemřel. Je pochován v Jeruzalémě na Olivetské hoře. Jeho dalším významným dílem je komentář k Pěti knihám Mojžšovým s názvem *Hlas Tóry*.

Z francouzštiny přeložil Leo Pavlát
Modlitby přeložil z hebrejštiny Karol Sidon

Váz., 450 stran
490,-

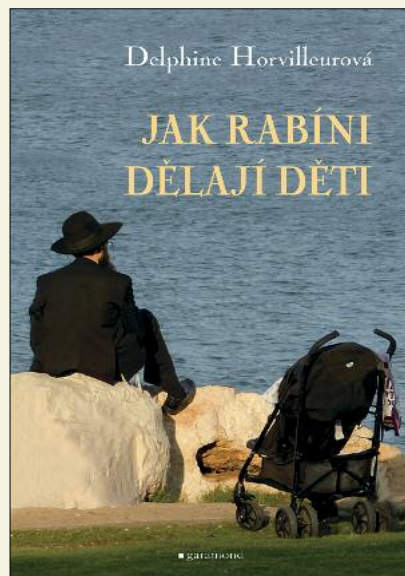
Vychází v září

Delphine Horvilleur

Jak rabíni dělají děti

Co znamená v dnešní době zkonstatěných identit a odklonu od komunitního života někam patřit a předávat hodnoty? Na rozdíl od toho, co tvrdí všechny fundamentalismy, by k předávání dědictví nemělo docházet pouhým překlápěním uzavřené identity. Mělo by se vydávat cestou částečné nevěrnosti, nenadálými změnami, překvapivými skutečnostmi a odchylkami z cesty, jak tomu bylo dřív a je tomu i dnes. Tradice se totiž nejlépe obnovuje, pokud je neuzavřená, ve skocích, změnách a ve styku s okolním světem, které s sebou přináší otevřenost k neznámému i otevřenost k ženskému. Toto dílo je obhajobou „matriarchálního náboženství“, které je podobně jako děloha plodnou půdou a v němž získávají posvátné texty zcela nové významy. Svoji otevřenou vizi náboženství ilustruje Delphine Horvilleur brilantně na několika příbězích z knihy Genesis, zejména na Adamovi a Evě a Kainovi a Ábelovi, prvních rodičích a dětech. Autorka se zároveň zamýšlí z rabínského hlediska nad dnes problematickými otázkami předávání náboženského dědictví, zejména nad tím, jak judaismus řeší příbuznost, identitu a touhu, tedy jinými slovy jaké jsou možnosti předávání tradice budoucím pokolením.

Delphine Horvilleur (1974 v Nancy) rabínka a novinářka, pracuje pro Francouzské židovské liberální hnutí (MJLF) a řídí časopis *Tnu'a*. Vydala knihu *V rouše Evině, ženskost, stud a judaismus*. Nábožensky je činná v synagoze v XV. pařížském obvodu.

Z francouzštiny přeložil Jakub Marek

Brož., 190 stran
240,-
Vychází v říjnu

Fania Fénelonová

Osvětinský orchestr

Sugestivní výpověď francouzské klavíristky, která strávila jedenáct měsíců v „dívčím orchestru“ v koncentračním táboře Osvětim. Pod vedením rakouské houslistky Almy Rosé, neteře Gustava Mahlera, hrály vězenkyně u bran tábora přicházejícím a odcházejícím pracovním četám nebo na koncertech pro dozorce a SS.

Ve své knize tak popisuje jednu z mnoha absurdit táborového života s plným vědomím skutečnosti, že byl její osud shodou okolností snesitelnější než pro ostatní vězenkyně, zmiňuje rovněž černý humor, žárlivost a napětí mezi členkami souboru

Fania Fénelonová, vl. jménem Goldsteinová (1919–1983), francouzská hudebnice, zpěvačka a spisovatelka, jejíž rodiče pocházeli z Ruska. Vystudovala konzervatoř v Paříži a posléze se živila kromě hry na klavír i zpíváním v barech. Po okupaci Francie se zapojila do odbojového hnutí, záhy však byla deportována do koncentračního tábora Osvětim. Osvobození se dožila v táboře Bergen-Belsen, a přestože nakažena tyfem, zpívala ještě ten den vojákům na vlnách BBC. Svě zázitky z pobytu v Osvětimi sepsala v 70. letech 20. století. O pár let později byl natočen film *Playing for Time*, ke kterému napsal scénář spisovatel Arthur Miller.

Z francouzštiny přeložil Svezozár Pantůček

Váz., 290 stran

320,-

Vychází v listopadu

Frédéric Lenormand

Případy soudce Ti ***Dlouhý pochod soudce Ti***

V Čchang-anu je hlad a nouze, dodávky potravin vážnou, obyvatel je příliš, a tak císařovna a dvůr sáhnou po prostém řešení: odsunout půl milionu duší do Luo-jangu. Vyhlásí losování jmen rodin, které budou vypovězeny, ale účelově ho zfalšují, protože se císařovna chce zbavit příbuzných svého zesnulého manžela. Tomu odpovídá i průběh strastiplné cesty, které se z vlastní vůle zúčastní i soudce Ti: někdo chce totiž jednoho po druhém zahubit tchangské prince. Zároveň se konvoje účastní – bez soudcova vědomí – i jeho nejmladší dcera, Malý poklad, která se zamilovala do vojáka-tanečníka, jehož jméno je na seznamu exulantů. K průvodu se přidá i první žena soudce Ti paní Lin, protože chce nezdárnou dcerku najít a přivést k rozumu. Cesta je obtížná a navíc je v zájmu nejvyšších míst, aby do Luo-jangu dorazilo co nejméně osob. Proč, to se dozvíme až v závěru.

Česky vyšlo:

Umění truchlit

Paní Ti na stopě zločinu

Palác kurtizán

Noční můry zabíjejí

Smrt mistra v go

Palác na jezeře Ču-an

Smrt čínského kuchaře

Půlnoční soud

Deset čínských démonů

Poprask na Čínské zdi

Příručka čínského soudce

pro přežití

Tajemství čínské zahrady

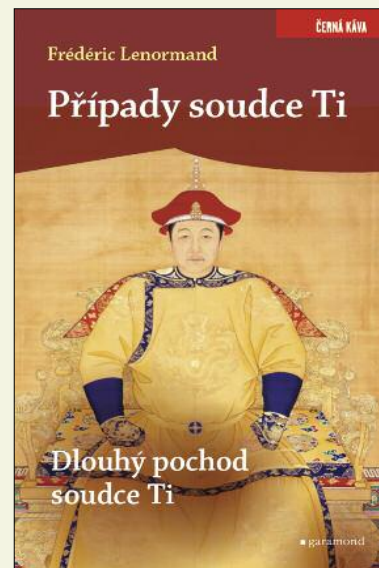
Diplomacie v kimonu

Zelený čaj s arsenikem

Čiňan nikdy nelže

Rozvod po čínsku

Vraždy na Žluté řece

Z francouzštiny přeložila Vlasta Misařová

Brož., 260 stran

280,-

Vychází v červnu

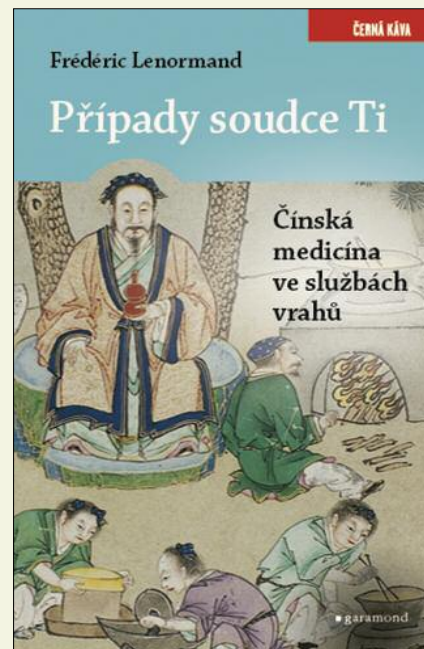
Frédéric Lenormand

Případy soudce Ti ***Čínská medicína ve službách vrahů***

Smrt člena císařského dvora vyvolá povyk, protože panuje podezření, že se ho opovážil otrávit jeden z lékařů. Vyšetřováním vraždy je pověřen soudce Ti, který se proto vydává do Velké lékařské služby, světově ojedinělé instituce, jež shromažďuje veškeré lékařské vědění a vzdělává ty nejlepší odborníky v císařství. Soudce Ti tentokrát pronásleduje vraha, který je vysoce inteligentní, znalý ve svém oboru, a o to nebezpečnější. Během pátrání soudce čtenáře seznamuje s pozoruhodnými taji čínské medicíny, od akupunktury po bylinky.

Česky vyšlo:

<i>Umění truchlit</i>	<i>Poprask na Čínském zdi</i>
<i>Paní Ti na stopě zločinu</i>	<i>Příručka čínského soudce</i>
<i>Palác kurtizán</i>	<i>pro přežití</i>
<i>Noční můry zabíjejí</i>	<i>Tajemství čínské zahrady</i>
<i>Smrt mistra v go</i>	<i>Diplomacie v kimonu</i>
<i>Palác na jezeře Ču-an</i>	<i>Zelený čaj s arsenikem</i>
<i>Smrt čínského kuchaře</i>	<i>Číňan nikdy nelže</i>
<i>Půlnoční soud</i>	<i>Rozvod po čínsku</i>
<i>Deset čínských démonů</i>	<i>Vraždy na Žluté řece</i>

Z francouzštiny přeložila Vlasta Misařová

Brož., 240 stran
260,-

Vychází v listopadu

Jiří Mucha

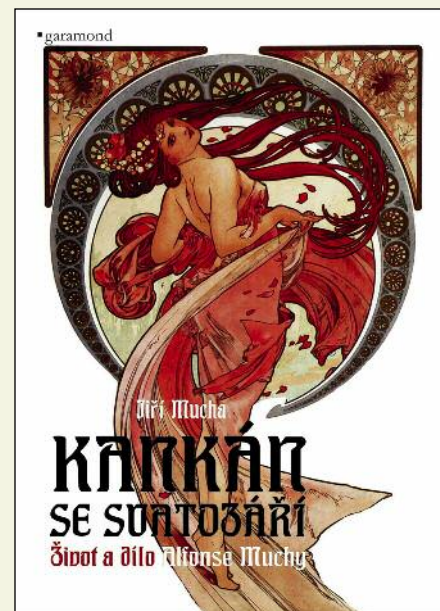
Kankán se svatozáří

Vyprávění o životě Alfonse Muchy, jak ho zaznamenal ke konci malířova života jeho syn Jiří, líčí otcovy osudy od jeho narození do skromných poměrů rodiny ivančického soudního úředníka, přes jeho studia v Brně, Vídni a Mnichově až po pařížský vzestup a závěr života v Čechách.

Společně s Muchou se setkáváme s řadou historicky známých osobností, jakými jsou např. Paul Gauguin, Sarah Bernhardt, August Strindberg, James McNeill Whistler či August Rodin. Dozvídáme se i spoustu úsměvných historek: jak se mu mikulovské dámy složily na kalhoty, když si ty svoje roztrhl a přestal navštěvovat společenské večery, jejichž byl oblíbeným účastníkem (jednotlivé kousky garderoby si ale musel vypůjčit od přátel ještě v Paříži, když byl pozván na své první představení Sary Bernhardtové), jak sháněl s Maroldem po celé Paříži mák na švestkové knedlíky s mákem, které si chtěli udělat na oslavu získání zakázky a jako vzpomínku na domovinu nebo jak si mezi sebou s ostatními českými malíři posílali jako trpěnou výpomoc Ženiška, který se nakonec dostal na prkna Folies Bergère – kde hrál žábu.

„Vidím se o půlnoci ve svém ateliéru v rue du Val-de-Grâce mezi obrazy, plakáty a panó. Stál jsem velmi rozrušen. Viděl jsem svou práci, která krášlila salóny nejvyšší společnosti nebo lichočila usměvavými a vznešenými portréty lidem velkého světa. Viděl jsem knihy plné pohádkových scén, věnce květů a kresby, jež vyzdvihovaly ženskou krásu a něhu. Na to všechno padal můj čas, můj drahocenný čas, zatímco mému národu je podávána k utišení žízňě voda z kaluží. A viděl jsem v duchu sebe hříšně zpronevěřovat majetek lidu. Byla půlnoc a já jsem stál, hleděl na všechny ty věci, a tu jsem pronesl svatý slib, že zbytek svého života vyplním pouze prací pro národ.“

(A. Mucha ke zrodu myšlenky Slovanské epeje)

Váz., 352 stran
380,-
Vychází v únoru

Henri Brunel

Kojabaši, kočičí mistr zenu

Zenový mistr kocour Kojabaši, který putuje po Japonsku s holí, miskou na milodary a ranečkem přes rameno a vypráví zenové příběhy neposednému žákovi Tanedovi... takový kocour přece neexistuje! Henri Brunel ale jednoho takového kocoura měl. Starý Kojabaši od svého pána leccos pochytil, a tak se vydal na cesty, aby se sám na vlastní kůži přesvědčil, v čem spočívá osmidílná stezka a vznešené pravdy zenového buddhismu. Na cestě za poznáním ho doprovází jeho věrný a učenlivý žák, kocourek Taneda.

Henri Brunel je autorem zenových příběhů, v českém překladu vyšly jeho knihy *Oceán v kapce rosy* (zenové příběhy) a *Humor zenu*.

Z francouzštiny přeložila Galina Kavanová
Ilustrace Christian Roux

Brož., 144 stran
260,-
Vychází v únoru

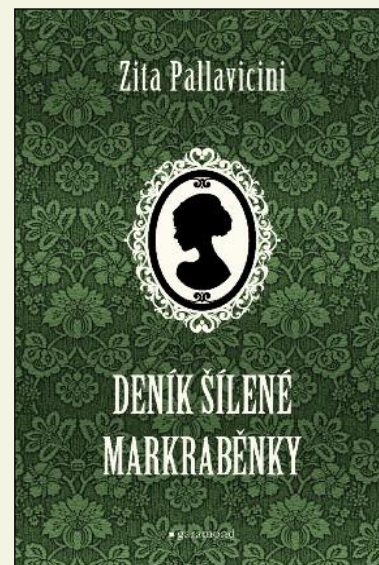
Zita Pallavicini

Deník šílené markraběnky

Zita Pallavicini, dědička starých šlechtických rodů rakousko-uherské monarchie, popisuje ve své knize historii své české i uherské rodiny, složitosti života aristokracie, své lásky i slabosti se stejnou vášní a provokativní upřímností, s jakou žije i svůj život. Vyskytují se v ní přitažlivé a velkolepé postavy jako její maminka, nádherná excentrická česká hraběnka s tragickým osudem, nebo naivně poctivý dědeček, který si nechal pomaďarštit příjmení z Pallaviciniho na Pálinkáse, aby ho pak po padesátém šestém stejně popravili. V knize hovoří o svém dětství stráveném v Čechách, trenincích gymnastiky u Věry Čáslavské i své velké lásce, knížeti Karlu Schwarzenbergovi. Zita Pallavicini nepropírá záležitosti jiných, vypráví o své vlastní anorexii, o depresi i pokusu o sebevraždu. Ačkoli jí život poskytl vše, co patří k idyle dívčího románu, ve skutečnosti zažívala osamělost, zklamání a nezdělka i materiální nouzi. Přestože prožila řadu pozoruhodných vztahů a vždy toužila po skutečných citech, jichž se jí často nedostalo, skutečný smysl daly jejím životu dvě nádherné děti.

„Zažila jsem rozkoš i peklo. To byl můj osud... zatím. Ovšem kdyby se mi to vše nestalo, nebyla bych Zita Pallavicini.“

Zita Pallavicini (1971, Budapešť) Pochází ze slavných šlechtických rodů celé monarchie, titul markraběnky zdědila po svém otci z rodu Pallavicini. Jejím prapra-dědečkem byl hrabě Gyula Andrassy, ministr zahraničí rakousko-uherské monarchie, maminka byla nemanželskou dcerou Františka Jindřicha Dobrzenského z Dobrzenicz. Část dětství prožila v Čechách (její trenérkou gymnastiky byla Věra Čáslavská), kam se ráda na delší či kratší dobu vrací a Čechy a Prahu vnímá jako svůj domov. Absolvovala státní baletní konzervatoř v Budapešti, ale po pádu z koně byla nucena se kariéry baletky vzdát. Žila v mnoha zemích, delší dobu pobývala v Kanadě, kde si zahrála v českém Novém divadle v Torontu

pod vedením Adolfa Tomana. Za svůj domov považuje samozřejmě i Maďarsko a Rakousko. Plynule mluví šesti jazyky a nejlépe se cítí za kamerou a na jevišti. Jako modelka pracovala se známými návrháři, například s Valentinem Garvanim. Psát začala už v dětství a vždy si vedla deník, avšak v různých jazycích. V současné době byla jmenována maďarským ministerstvem pro evropské záležitosti politickou poradkyní pro koordinaci Visehrádské čtyřky a Rakouska, ale zabývá se rovněž designem interiérů. Má dvě děti, Eduarda (17) a Lavinii (12). Jejím největším hobby jsou stále koně. Nejlépe se cítí o samotě v lese, daleko od hluku světa, a nejlepší nápady dostává při vaření.

Z maďarštiny přeložila Tatiana Notinová

Váz., 184 stran

260,-

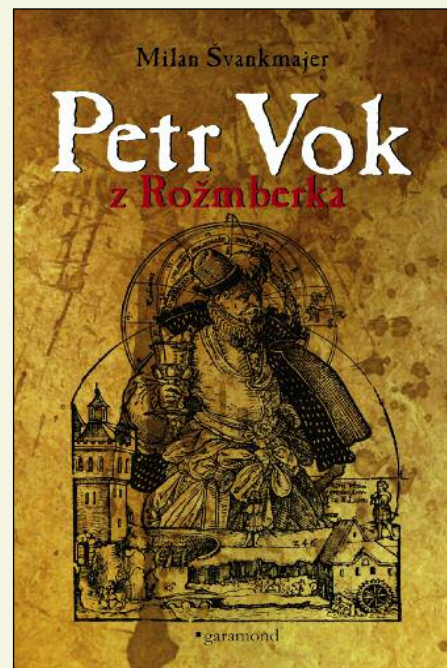
Vychází v březnu

Milan Švankmajer

Petr Vok

Populárně-naučná monografie o posledním Rožmberkovi popisuje život posledního rožmberského vládce jihočeského dominia. O Vokovi panuje řada legend a mýtů, které ho popisují jako prostopášníka a flamendra, k čemuž přispělo i populární filmové zpracování. Autor však vylíčil jeho osud a postoje jako komplikovanější, než by se z tohoto obrazu mohlo na první dojem zdát. Kniha například zmiňuje významnou skutečnost, že se Petr Vok přiklonil k evangelíkům, kterým pomáhal nejen finančně, ale podílel se i na prosazení Rudolfova majestátu, který potvrzoval náboženskou svobodu v Čechách.

Milan Švankmajer (1928–2003), český historik, který se specializoval na ruské novověké dějiny. Působil jako vědecký pracovník, začátkem normalizace byl z politických důvodů propuštěn. Poté pracoval v knihovně, kde také pod pseudonymem Anežka Svobodová sepsal knihu *Petr Vok z Rožmberka*. Po sametové revoluci vedl Ústav dějin střední a východní Evropy a i v důchodovém věku přednášel.

Ilustrace Michal Houba

Váz., 280 stran
320,-

Vychází v červnu

Magdaléna Bujabéza Rejžková

Bez práce nejsou bagety aneb jak se Češi žijí ve Francii

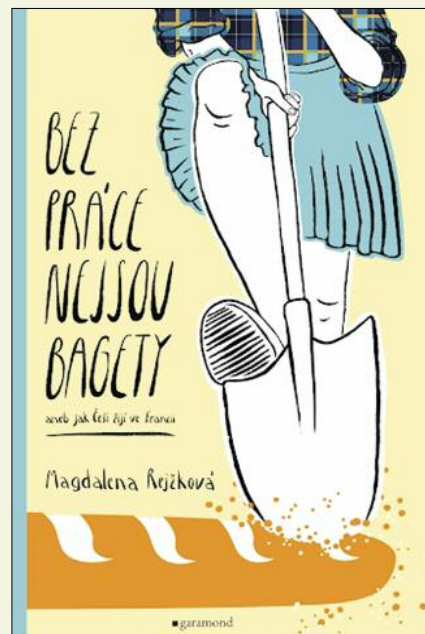
Jó, on si žije ve Francii! Slýchají často Češi žijící ve Francii. Ale co se za tímto výkřikem skrývá? Opravdu jim v zemi vína a sýrů létají pochutiny samy do pusy? Nebo se musí jakožto cizinci snažit dvakrát tolik? Jak se jim hledá práce? Jak snášejí Francouze? A co se jim vlastně na tom žít mimo domov tolik líbí?

Odpovědi na tyto otázky se vydala hledat Magdaléna Rejžková žijící v Marseille během své soukromé roční Tour de France. Navštívila dvě desítky Čechů, kteří do Francie přišli po roce 1989. Vypravila se za nimi do Alp, do Paříže i na riviéru a objevila nečekanou škálu profesí – hokejistu, kuchaře, legionáře, tanečníci, kněze, vědkyni, muzikanty, vysokou úřednici i spoustu dalších.

Bez práce nejsou bagety je kniha nečekaných příběhů, dojemných osudů i vtipných postřehů krajanů kteří alespoň po nějakou dobu svého života zkoušejí, jaké to je žít ve Francii. Barvitě rozhovory doplní originální portréty ilustrátorky Aleny Brunhildy Oswaldové.

Bujabéza: Novinářka, pozorovatelka, kustodka a ex-stážistka, která zjistila, že se dají dělat i zábavnější věci než koukat do zdi a počítat tužky v parlamentních skladech. Blog Bujabéza (<https://bujabeza.com/>) a tato knížka jsou toho důkazem.

Brunhilda: Ve dne digitální stratég, v noci ilustrátorka. Nedávno se zakoukala do knih a pochopila, že tahle láska bude ta pravá! A tak si šetří na věno, aby si ji za ženu vzalo pravý kařkovský drama. Jak to dopadne? Sledujte na Instagramu @brunhildailustration!

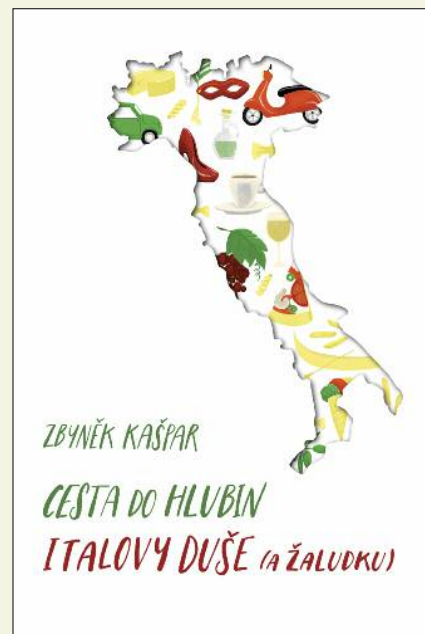
Brož., 200 stran
260,-
Vychází v červnu

Zbyněk Kašpar

Cesta do hlubin Italovy duše (a žaludku)

Tato kniha je určena všem, kteří mají rádi Itálii, navštívili ji, chtějí na ni vzpomínat, či se na cestu na Apeninský poloostrov teprve chystají. Stojí slavná dolce vita opravdu za to? Lze vidět Neapol a nezemřít při tom? Proč si Sicilané navlékají o Velikonocích masky, co všechno je třeba překonat, když se Ital rozhodne oženit a jak vyzrát na italského úředníka? Vraždy a hříchy papežů, manželské trampoty slavné Lucrezie Borgia, Casanovův útěk z vězení a zmizení Mussoliniho mrtvoly. Na stránkách knihy ožívají příběhy ze života slavných umělců Michelangela, Donatella, Rossiniho či Brunelleschiho. Složitě zákruty italského života, příběhy italské historie, gastronomie a kultury. Jsou drsné, zábavné i tajemné a vyprávějí o minulosti i současnosti této krásné země. Kniha představuje Benátky, Florencii, Řím a mnoho dalších známých i méně proslulých italských měst prostřednictvím dramatických osudů a příběhů, které se v nich odehrály.

Zbyněk Kašpar vystudoval historii a již mnoho let provází turistické skupiny ve Francii a v Itálii. Napsal několik tištěných turistických průvodců a v nakladatelství Garamond vyšla před dvěma lety jeho kniha *Kruté příběhy sladké Francie*.

Brož., 260 stran
290,-
Vychází v září

Beatrice Landovská

Nikdy není pozdě na šťastné dětství

Vzpomínky na Léta Páně 1962–1975, jak si to pamatuji já, Beatrice Landovská, narozená v září 1962 v Praze v Dejvicích, v porodnici na Rooswellově ulici.

Dětství jsem prožila v nedalekých Vokovicích, se svými otcem Pavlem Landovským, narozeným v září 1936 v Německém (dnes Havlíčkově) Brodě, s matkou Helenou Landovskou (rozenou Albertovou) v září 1941 v Praze, a s o rok a půl mladší sestrou Andreou Landovskou, narozenou v dubnu 1964 v Přerově, a hlavně pak se svými prarodiči z matčiny strany: s dědečkem Judr. Jiřím Albertem narozeným v červnu 1908 v Klatovech a s babičkou Annou Albertovou, rozenou Štetinovou v červenci 1910 v Praze. Rodiče tatínka Pavla Landovského se o nás často starali v Pardubicích ve Východních Čechách.

Vše se odehrálo v Praze, v Pardubicích a v Kytlici jakož i na dalších místech Čech a Moravy, s výjimkou jediné cesty do Bulharska v roce 1970.

Existuje dětství?

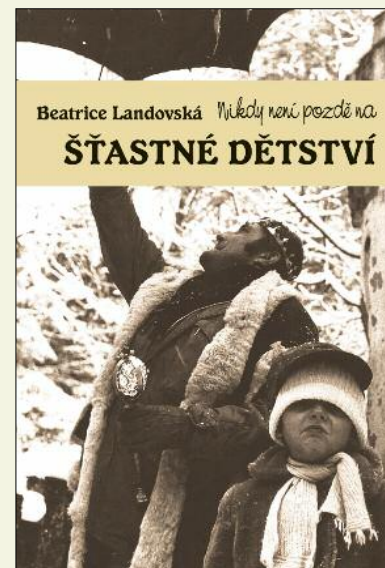
Existuje jenom to, co si pamatujeme.

A až odejde naše paměť, nebude existovat ani to.

Staneme-li se dospělými,

máme zodpovědnost za své dětství už jenom my.

„Dneska už vím, že většina cestování je k ničemu. Jediná cesta, ze které se nevracím pokaždé s prázdnými rukama je do vlastního nitra. V mém nejsou hranice ani celnice a mohu cestovat třeba až ke hvězdám. Mohu se toulat po místech, která neexistují a navštěvovat ty, kteří už nežijí. Dokonce mohu chodit i po místech, která nikdy neexistovala a ani existovat nemohla, ale kde se cítím dobře...“ (Amos Oz, Příběh o lásce a tmě)

Váz. 240 stran
280,-
Vychází v říjnu

Daniela Krolupperová

Chlapec a strom

Chlapec vyrůstá v blíže neurčené zemi, kde většinu roku vládne sucho a mezi tvrdou žlutou travou rostou osamělé cedry. Žije s dědečkem truhlářem, ale jako by do svého prostředí nezapadal, není rychlý a silný jako ostatní chlápci, je pomalejší a věčně zamyšlený a sní o tom, že z nevlídného kraje odejde. Vesnice je však daleko od všeho, od ostatních vesnic, města i rušných cest, leží pod vysokými pustými horami. Jen málokdy vesnicí projede auto.

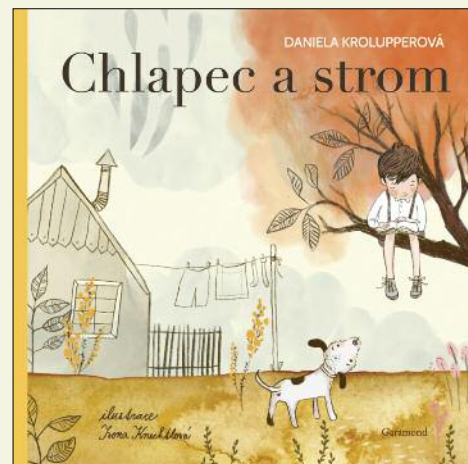
Chlapec je rozhodnutý z kraje odejít, neví ale přesně jak a kudy, soudí však, že napřed musí otevřít dveře. Žádné dveře „jinam“ ve vesnici nejsou, proto se rozhodne, že si vyrobí vlastní. Začne je vyřezávat do mohutného kmene starého cedru v přesvědčení, že když bude na dveřích neúnavně a tvrdě pracovat, otevřou mu cestu do světa. Ostatní děti se mu smějí, protože vědí, že dveře vytesané do kmene stromu nepůjdou otevřít.

Chlapec konečně dveře dokončí. Jsou překrásné. Vezme za kliku, ale dveře se neotevřou. Až jednoho dne...

Knížka je určena dětem mladšího školního věku. Základním prvkem jsou celostránkové ilustrace, které samy vyprávějí část příběhu.

Daniela Krolupperová, autorka mnoha oceněných dětských knih, vydává zejména v nakladatelstvích Albatros (První čtení: *Bubáček, Bubáček a Myšošlap, Jak Bubáček potkal Bubáka*), Portál (*Zákeřné keře, Jde sem lesem*), a Mladá fronta (*Polštářové podvodníky*, které ilustrovala Ivona Knechtlová, *Já se nechtěl stěhovat!*).

Ivona Knechtlová: Ilustrováním dětských knížek si splnila dětský sen.

Ilustrace Ivona Knechtlová

Váz., 92 stran
250,-

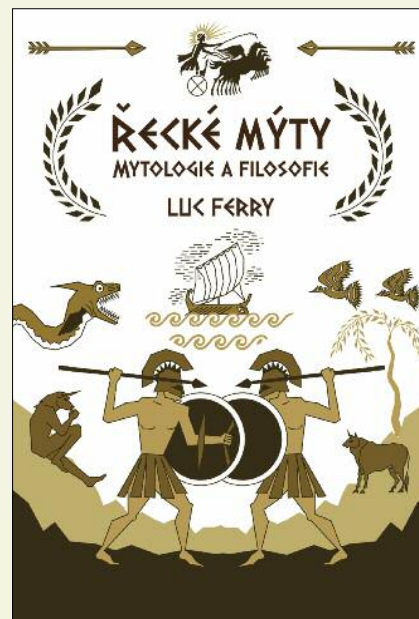
Vychází v listopadu

Luc Ferry

Řecké mýty *Mytologie a filosofie*

Filosof a univerzitní profesor Luc Ferry předkládá v tomto díle rozbor řeckých mýtů a jejich přínos moderní době. Nejedná se ale o pouhé převyprávění klasických řeckých mýtů, jak je tomu v doposud jediné ucelené knize v češtině od Roberta Gravesa. Ferry se snaží o popis schémat chování řeckých hrdinů, kniha se tak pohybuje na pomezí mytologie a psychologie. Díky tomu, že Ferry často využívá pro přiblížení mýtů ustálených spojení, která dodnes používáme v běžném jazyce jako např. Midasovy uši, Ariadninu nit, popadnout býka za rohy, je jeho text dobrodružnou a zároveň přístupnou výpravou do světa antiky.

Luc Ferry (1951), francouzský filozof, univerzitní profesor a politik, je autorem mnoha popularizačních knih z oblasti filozofie se zaměřením na dědictví klasických mýtů starověku. V letech 2002–2004 zastával funkci ministra kultury ve vládě Jeana-Pierra Raffarina. Mezi jeho nejvýznamější díla patří *Naučit se žít*, 2006, *Moudrost mýtů*, 2008, *Revoluce lásky*, 2010, *Destruktivní inovace*, 2014, *Transhumanistická revoluce*, 2016.

Z francouzštiny přeložil Joseph F. Vedlich

Váz., 480 stran
450,-

Vychází v listopadu